

men fra den anden Side er det ikke sket, og jeg vil derfor, for at være fuldkommen korrekt, oplæse ordret hvad der staar i Forhørene. Vidnet siger altsaa: „Kl. 10^{1/2} blev Formanden, Kapitan Bauer, kaldt bort ved et Bud; da Kloffen var 11 . . . .“ gik de Andre ind og spiste Frokost.“ Det er det ene Punkt om hans Bortgang. Det andet Sted staar der: „Kl. cirka 10^{1/2} kom en Ordonnants med et Bud til Kapitan Bauer, hvorefter denne gik bort.“ Det er det andet Punkt — nei, om Forlæelse, der staar endnu: „Saa vidt Komparanten saae, for at tale med en Herre.“ Men dette „saa vidt Komparanten saae“ viser jo allerede, at det er en usikker Paastand, og hvorom han har talt med denne Herre, eller hvem den Maand var, han talte med, kan Ingen vide. Der er Intet til Hinder for at antage, at det har været en Gaandværksmester, eller en af Kontorpersonalet eller en Anden, som han ifølge sin Stilling, der bragte ham i Berøring med saa mange, skulde tale med. Udvalget har jo ikke sagt, at det var i Tjenesteforretninger, han blev kaldt bort, men det har heller ikke sagt det Modsatte. Det har ladet det staa som et aabent Spørgsmaal. Men for enhver Uheldet er det en formildende Omstændighed, at han blev kaldt bort ved et Bud eller ved en Ordonnants; derom kan der ingen Tvivl være. Naar man altsaa fremstiller Sagen, maa man efter Udvalgets Opfattelse ogsaa medtage dette Punkt. Det tredie Punkt er Besigtigelseskommissionens Formands Udtalelse, som siger: „Det hendte vel udbertiden, at han i nogen Tid ved anden Tjeneste blev bortkaldt.“ — Det andet Uddrag lyder saaledes: „Naar det uden nogen videre Forklaring siges om Kommissionens andre Medlemmer, der havde holdt Maaltid i et Stur: „Derfra kom de berusede ud, toge paany de i Formandens Nærvarelse kasserede Bjælker i Diesyn, kjendte dem gode og mærkede dem med et B., hvilket betyder Bjælke“, ser man ikke, at det Anførte kun er et enkelt Vidnes Udsagn, hvis Rigtighed ikke findes yderligere bestrøket.“ Hvis det ærede Medlem havde haat noget af den Velvillie, der besjælede mig igaar, vilde han jo let have set, at det, man ønskede at fremhæve ved dette Uddrag, var, at det, at de kom berusede ud, kun var et enkelt Vidnes Udsagn. For at vise, at det forholder sig saaledes, ikke alene efter Udvalgets Opfattelse, men ogsaa efter Generalauditørens, hvis Skarphed i at opfatte, og hvis stærke Villie til kun at ville det Rette ogsaa jeg, efter mange Aars Erfaring, kjender, skal jeg tillade mig at oplæse, hvad han i saa Henseende siger. Han udtaler i sin Skrivelse af 20de Oktober 1874: „Naar det Side 181, 1ste Stykke, siges, at Deltagerne i Maaltidet kom berusede ud derfra, støtter dette sig alene paa, at Arbejdsmand N. i Forhøret af 23de Juli har udsagt, at de vare „mere eller mindre berusede“, og paa samme N's Øtring i Forhøret af 19de August, at de

vare „svivende“.“ Denne Udtalelse af Generalauditøren synes at give Udvalget fuldstændig Medhold i, at der kun er eet Vidne for, at de vare berusede. Men i det anførte Punktum, som kun er anført som saadant, for ikke at afbryde den første korte Sætning, staar der ogsaa, at de paany toge de i Formandens Nærvarelse kasserede Bjælker i Diesyn. Det, siger saa det kongevalgte Medlem (Fischer), har Udvalget ikke set, at der er to Vidners Udsagn for. So, ganske vist har Udvalget set det; thi derom dreier hele Sagen sig. Dette er jo en Sag om, at to Vidner have paastaet, at kasseret Tømmer er blevet antaget. Det har altsaa Udvalget tilvisse set, og det ærede Medlem vilde, hvis han havde anvendt sin Skarpsindighed, let være bleven var, at det, der her er sket, er, at der ved en Infurie er udeladt de to Ord „om Beruselsen“ imellem „dei“ og „Anførte“. Udvalget har ment, at det om Beruselsen Anførte, kun er et enkelt Vidnes Udsagn. Udvalget er, som sagt, kun anført for at formilde Indtrykket af, at Statsrevisionen har fremsillet Beruselsen som et Faktum. Det er jo ikke den Kjendsgjerning, at der er to Klagere, man har villet benegte, men at der var mere end eet Vidne, som havde set, at de Vedkommende vare berusede. Det ærede kongevalgte Medlem havde en egen Tilfredsstillelse ved at læse videre i Generalauditørens Skrivelse. Jeg skal derfor ogsaa læse videre, men læse det ganske simpelt, som det staar: „Uden at jeg paa nogen Maade vil tage de Vedkommende i Forsvar, turde dog disse Udsagn neppe tyde paa mere, end at man, da de kom fra Maaltidet, nok kunde mærke paa dem, at de havde druffet.“ Derfor enhver Mand, paa hvem man kan se, at han har druffet eet eller to Glas Vin, skulde være beruset, saa vilde ikke mange Medlemmer (Munterhe) — om Forlæelse! saa vilde ikke saa mange Mand kunde frikende sig for at have været berusede. — Vi komme nu til det 3die Punkt om Formandens Paastand i hans Erklæring, at ethvert Stykke Tømmer steds er blevet antaget eller forkastet i hans personlige Nærvarelse efter fælles Overenskomst med de øvrige Medlemmer af Kommissionen. Derom udtaler Statsrevisionen, at Paastanden ikke af ham er gjentagen i Forhørene, end mindre bekræftet ved dem. Heril fører saa Udvalget, uden at anfille nogen som helst Reflexion, — det anfører kun, hvad der staar i Forhøret, —: „I Forhøret den 7de August siger nemlig Formanden, at han, naar han i nogen Tid ved anden Tjeneste blev bortkaldt fra Besigtigelsesforretningen, bagefter“ besaa „det Tømmer, som imidlertid var blevet antaget, vel ikke ved at lade det kante, men ved at eftermaale Dimensionerne og efterse Enderne paa Bjælken“. Her, tør jeg sige, hængte det ærede Medlem sig i Ordet „antaget“. Han blev ved at sige: det var altsaa antaget, da Formanden kom til, altsaa havde han ikke Noget at gjøre med Antagelsen. Udvalget har nu forstaaet de paagældende Steder